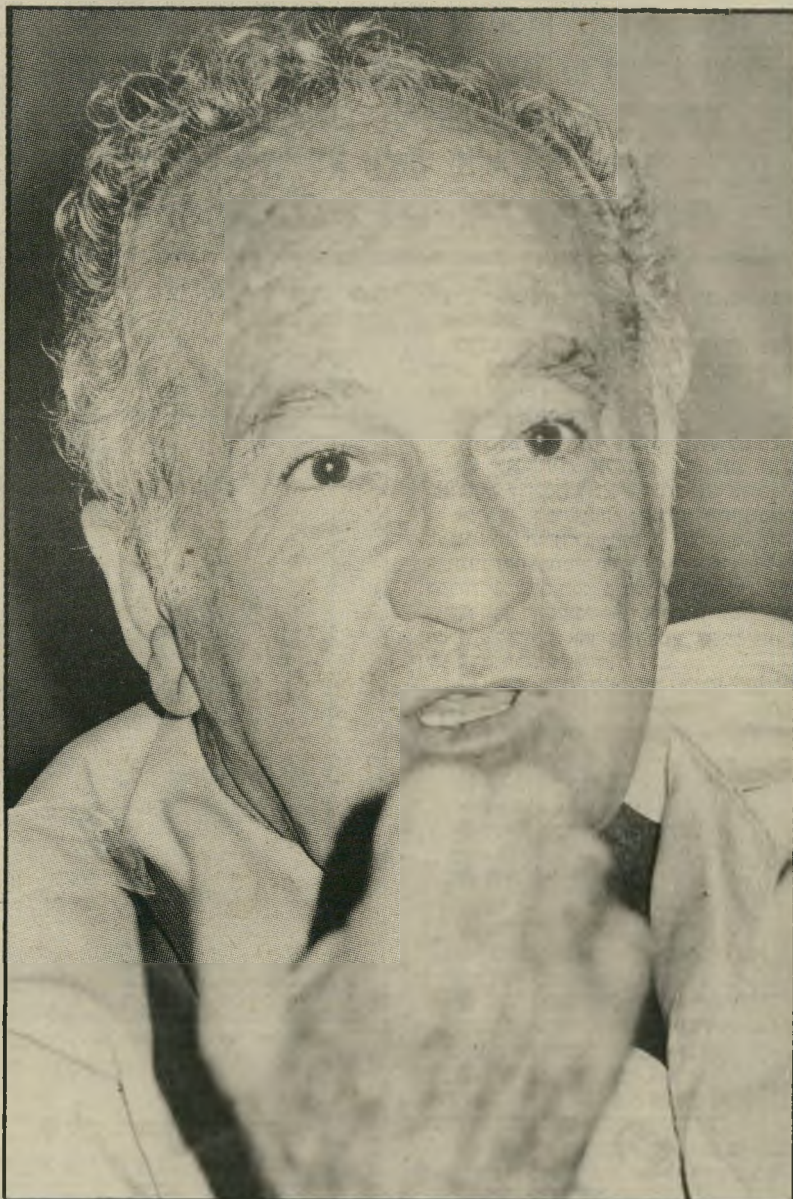

חיים שיף המלונאי ואיש העסקים מספר על ילדותו בחיפה, תקופת חברותו באצ"ל, איך הקים את אימפריית המלונות שלו, טוען כי אמצעי-התיקשורת והקהל בארץ לא מפרגנים לו ומכריז:

ראיינה שרית ישי

יהושע בן-ציון מבנק "ארץ-ישראל-בדיסניה" הציג לי את הגג של השק"ם בלי מיכרז חמורת מילין דולד

אני איש חזק, אבל יש הרבה לילות שאני מעביד ללא שינה

אולדה מאיד אמרה עלי: "ראיתי כבר הרבה בנדיטים, אבל שיף הוא בנדיט מגזע מיוחד"

בארץ לא אוהבים בן-אדם שהקים אימפריה בעשר אצבעותיו. יש קינאה וצרות-עין

אשר ידלין בא למלון "דולפינ" והוא החליט לקנות אותו, כאילו הנסך של קופיח זה הנסך של אבא שלו

ציץ' שונא אותי, כי תמכתי בבנינתו, כשהיה מועמד המערך לדאשוח עיריית תל-אביב

"אני לא מפחד

מאף אחד!"

מעניין. חיים שיף טוען כי עייף מהכותרות הרעשניות שהוא מעורר. התרשמתי שנמאס לו מכך. התרשמתי שהוא באמת היה רוצה קצת שקט. ראיתי לפני אדם בודד בצמרת. החרד כילד לכל מילה שאני כותבת עליו. הוא מחלק את דירתו המפוארת שבקומה האחרונה של מלון "דיפלומט" בתל-אביב עם גברת בשם שושנה וינר, אך למרות שהיא ידועה בחברתו לחיים - הוא מסרב לדבר עליה. זהו גבר המכריז - למרות עצתה של

כתבת-תחקיר כי אם ראיון, והאיש אמר את אשר על ליבו. מי שקרא את הראיון לפני מירסומו אמר לי: שיף עבד עלייך. אותי לא מעניין אם שיף עבד עליי או לא. אותי מעניין מה ששיף סיפר לי על עצמו. וזה בהחלט מעניין. תהיה דמותו של שיף שנוייה במחלוקת ככל שתהיה. יהיו עסקיו מסובכים ומסועפים ככל שיהיו - הוא היה מקורב לראשיהמדינה ולשרי אוצר ותיירות במשך עשרות שנים. יש לו מה להגיד על כל אחד ואחד מהם. וזה בהחלט

בדחימות כדי לתת לאיש הזדמנות לספר על עצמו במו פיו. האמת - הופתעתי. האיש מעורר בדרך-כלל התנגדות. ונדמה כאילו הוא אף גס-רוח במיקצת. בפגישה שלנו הוא כיבד אותי בדובדבנים ענקיים שהביא מתורכיה. והשתדל מאוד להיות נחמד. חשוב לו לשנות את הרושם שהוא עושה בציבור. חשוב לו שיובן כהלכה. לא טרחתי לבדוק את כל הדברים שאמר וסיפר לי. אחרי הכל, לא ערכתי

אפשר היה לצמות מחיים שיף שלא יהיה איכפת לו מה חושבים עליו. מה אומרים עליו ומה כותבים עליו. אך לא, חיים שיף, גדול ככל שיהיה, בעל אימפריה של מלונות, איש תנועת החרות ומקורבו של אריאל שרון, חרד מאוד לתדמיתו הציבורית. איכפת לו מאוד מה אומרים עליו. איכפת לו מאוד מה חושבים עליו. לפני שלושה שבועות מירסם עליו שלמה פרנקל כתבה ב"העולם הזה". שיף היה מאוד לא מרוצה, ואני נקראתי